



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 98/2016**  
**20.04.2016. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца Н.Р. из Б., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат у Б., против тужене Д.С., директорке Основне школе П.С. из Б., због дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду број Гж 3840/15 од 30.11.2015. године, у седници већа од 20.04.2016. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду број Гж 3840/15 од 30.11.2015. године.

**Образложење**

Решењем Апелационог суда у Београду број Гж 3840/15 од 30.11.2015. године је одбијена као неоснована жалба тужиоца и потврђено је решење Вишег суда у Београду број П 782/15 од 29.05.2015. године којим је одбачена тужба тужиоца у овој парници.

Против правноснажног решења Апелационог суда у Београду, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Из списка произилази да је тужилац 07.05.2015. године поднео тужбу против тужене у којој је навео да је тужена као директорка Основне школе П.С. у Б. спровела дискриминацију према С.Д., Р.Д. и М.Д., ђацима ромске националности, јер иако је Р.Д. и М.Д., дозволила упис у ... разред школске ...-... године, није дозволила С.Д. упис у ... разред са образложењем да нема места. Тврдио је да је на тај начин тужена извршила дискриминацију према сва три детета јер се ради о браћи и сетри чији су родитељи одустали да упишу у ту школу и друго двоје деце. Тужбеним захтевом је тужилац тражио да се утврди да је тужена дискриминаторски поступала према припадницима ромске етничке групе, тако што је онемогућила упис детета ромске националности у ...

разред Основне школе П.С. у Б., истовремено отежавајући упис његовог брата и сестре у исту школу, чиме је прекршила начело једнакости, односно забрану дискриминације, начело једнаких права и обавеза, забрану дискриминације у пружању јавних услуга, забрану дискриминације у области образовања отежавањем или онемогућавањем уписа у васпитно образовну установу и забрану дискриминације националних мањина. Тражио је да се туженој забрани да даље врши радње дискриминације, односно да понови радње дискриминације наведене у првом ставу петитума тужбе, да се тужени обавезе да о свом трошку објави у дневном листу „Политика“ издање за целу земљу у року од 15 дана писани отправак пресуде и да се обавезе да тужиоцу надокнади трошкове поступка.

Нижестепени судови су тужбу одбацили применом члана 46. став 2. Закона о забрани дискриминације, јер тужилац за подношење тужбе није имао потребан писмени пристанак свих лица наведених у тужби, односно њихових законских заступника. Тужбу је у име странке поднео пуномоћник, адвокат.

Одредбом члана 41. Закона о забрани дискриминације ("Службени гласник РС" бр. 22/2009) је прописано да свако ко је повређен дискриминаторским поступањем има право да поднесе тужбу суду, а чланом 43. је прописано шта се може тражити тужбом. Чланом 46. ст. 1. и 2. Закона је прописано да тужбу из члана 43. може поднети повереник и организација која се бави заштитом људских права, односно права одређене групе лица. Ако се дискриминаторско поступање односи искључиво на одређено лице тужиоци из става 1. овог члана могу поднети тужбу само уз његов пристанак у писменом облику.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, правилно су нижестепени судови оценили да је тужиоцу N.P. из Б. била потребна сагласност законских заступника деце С.Д., Р.Д. и М.Д., чији су родитељи поднели захтев Основној школи П.С. у Б., ради уписа њихове деце у први, односно пети разред. Правилно су нижестепени судови навели да је у конкретној ситуацији када се тачно зна идентитет повређених лица и у односу на кога је извршено дискриминаторско поступање, био потребан писмени пристанак законског заступника малолетне деце. Без обзира на чињеницу што се имена малолетне деце не наводе у петитуму тужбе, њихова имена и идентитет су јасно одређени у наративном делу тужбе. Правилно је првостепени суд применио члан 79. Закона о парничном поступку којим је прописано да суд по службеној дужности пази да ли лице које се појављује као странка може да буде странка у поступку и да ли је парнично способна, да ли парнично неспособну странку заступа њен законски заступник и да ли законски заступник има посебно овлашћење ако је оно потребно. Како је тужбу у име странке поднео пуномоћник у личности адвоката, правилно је тужба као непотпуна одбачена применом члана 101. став 5. ЗПП.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана јер се у њој износи неприхватљив правни став да тужиоцу није била потребна сагласност законских заступника малолетне деце над којима је према наводима тужбе извршен акт дискриминације.

Врховни касациони суд је ревизију тужиоца као неосновану одбио на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија  
Предраг Трифуновић,с.р.**